

Bãi Đậu Xe Ngày Tết

Lần đầu tiên trong bao nhiêu cái Tết, tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm vì năm nay đã chuẩn bị mọi thứ xong trước đến 3 tuần. Đờ phải đâm bổ vào các cửa hàng đông đúc để tranh nhau những món đồ giảm giá. Vui hơn cả là ở cửa hàng chỗ tôi làm thêm ngoài giờ học, họ còn phát cho 50 đôla tiền thưởng. Tôi quyết định sẽ mua một thứ gì đó cho riêng mình. Thế là tôi đến siêu thị.

Trời rét. Tuyết rơi rất dày. Bãi đậu xe đông nghẹt từ đầu đến cuối nên tôi phải đi đến hai vòng mới tìm được một chỗ.

Đỗ xe xong, tôi chợt nhận thấy một người đàn ông chống nạng đang cố ra khỏi xe ô tô. Ông ta đậu xe ở khu dành cho người tàn tật. Tôi cũng thấy một cảnh sát giao thông đang tiến gần đến ông ta.

Viên cảnh sát nói với người đàn ông chống nạng rằng ông ta không thể đậu xe trong khu vực này vì xe ông ta không gắn thẻ đặc biệt dành cho những người tàn tật. Người đàn ông thì cố gắng giải thích rằng mình mới đậu xe trong khu này lần đầu tiên và ông ta không thể chống nạng đi trên tuyết trơn...

Viên cảnh sát có vẻ bức:

- Cũng được thôi, ông đậu xe ở đây được thì ông có thể đi nộp phạt được! 75 đôla!

Nói rồi, anh ta rút tập giấy phạt trong túi ra. Người đàn ông chống nạng vội khấn khoản:

- Tôi sẽ lái xe ra chỗ khác...

- Không, tôi đã cho ông cơ hội, còn bây giờ thì không – Viên cảnh sát nghiêm khắc.

Người đàn ông tiếp tục năn nỉ rằng ông ta không đủ tiền nộp phạt. Trong túi ông chỉ có đúng 50 đôla để mua một món quà năm mới cho con trai mình. Viên cảnh sát nhún vai, đưa chiếc thẻ phạt cho người đàn ông:

- Thế à? Kiểm thêm 25 đôla nữa là đủ trả tiền phạt! Chúc mừng năm mới!

Nói xong, anh ta bỏ đi, để người đàn ông đứng cạnh chiếc xe, tay cầm tờ biên lai phạt 75 đôla, trông rất khổ sở. Tôi nghĩ đến tờ 50 đôla trong túi áo và biết ngay mình nên làm gì.

Tôi đập vào vai ông:

- Tôi xin lỗi đã nghe hết mọi chuyện. Anh cảnh sát kia thật là...

Và tôi đưa cho người đàn ông 50 đôla của mình. Người đàn ông lắc đầu quầy quậy:

- Không không, tôi làm sao nhận được! Thật là không phải chút nào!

- Anh cứ nhận đi – Tôi dúm tờ tiền vào tay anh ta – Có lần tôi đã đậu xe trong khu vực dành riêng cho người tàn tật chỉ vì ngại vào bãi đậu xe bình thường quá đông đúc. Lần đó không ai để ý mà phạt tôi mặc dù tôi đáng bị như thế. Anh cứ cầm lấy tiền và mua một món quà cho cậu bé ở nhà!

Một khoảnh khắc im lặng. Người đàn ông nhìn tờ 50 đôla rồi nhìn tôi. Mắt đỏ hoe, người đàn ông bắt tay tôi và thế là tôi đã nhận được lời chúc năm mới chân thành nhất.